

Ύμνος εις την Ελευθερίαν - Εθνικός Ύμνος

Ο «Ύμνος εις την Ελευθερία» γράφτηκε από τον Διονύσιο Σολωμό, τον Μάιο του 1823 στην Ζάκυνθο. Το 1828 μελοποιήθηκε από τον Νικόλαο Μάτζαρο και το 1864 καθιερώθηκε ως Εθνικός Ύμνος της Ελλάδας.

Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή, σε γνωρίζω από την όψη που με βία μετράει τη γη.	Με τα ρούχα αιματομένα ξέρω ότι έβγαινες κρυφά να γυρεύεις εις τα ξένα άλλα χέρια δυνατά.
Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά, και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!	Μοναχή το δρόμο επήρες, εξανάλθες μοναχή. δεν είν' εύκολες οι θύρες, εάν η χρεία τες κουρταλεί.
Εκεί μέσα εκατοικούσες πικραμένη, εντροπαλή, κι ένα στόμα ακαρτερούσες, «έλα πάλι» να σου πει.	Άλλος σου έκλαψε εις τα στήθια, αλλ' ανάσαση καμιά. Άλλος σου έταξε βοήθεια και σε γέλασε φριχτά.
Άργειε να 'λθει εκείνη η μέρα, κι ήταν όλα σιωπηλά, γιατί τά 'σκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά.	Άλλοι, οϊμέ, στη συμφορά σου οπού εχαίροντο πολύ, «σύρε να βρεις τα παιδιά σου, σύρε», ελέγαν οί σκληροί.
Δυστυχής! Παρηγορία μόνη σου έμενε να λες περασμένα μεγαλεία και διηγώντας τα να κλαις.	Φεύγει οπίσω το ποδάρι και ολογλήγορο πατεί ή την πέτρα ή το χορτάρι που τη δόξα σου ενθυμεί.
Και ακαρτέρει και ακαρτέρει φιλελεύθερη λαλιά, ένα εκτύπαε τ' άλλο χέρι από την απελπισιά.	Ταπεινότατη σου γέρνει η τρισάθλια κεφαλή, σαν πτωχού που θυροδέρνει κι είναι βάρος του ή ζωή.
Κι έλεες: «Πότε, α, πότε βγάνω το κεφάλι από τσ' ερμιές;». Και αποκρίνοντο από πάνω κλάγες, άλυσες, φωνές.	Ναι, αλλά τώρα αντιπαλεύει κάθε τέκνο σου με ορμή, που ακατάπαυστα γυρεύει ή τη νίκη ή τη θανά.
Τότε εσήκωνες το βλέμμα μες στα κλάματα θολό, και εις το ρούχο σου έσταζ' αίμα, πλήθος αίμα ελληνικό.	Απ' τα κόκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα ιερά, και σαν πρώτα ανδρειωμένη, χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

Μόλις είδε την ορμή σου
ο ουρανός, που για τσ' εχθρούς
εις τη γη τη μητρική σου
έτρεφ' άνθια και καρπούς,

Εγαλήνευσε και εχύθη
καταχθόνια μία βοή,
και του Ρήγα σου απεκρίθη
πολεμόκραχη η φωνή

Όλοι οι τόποι σου σ' εκράξαν
χαιρετώντας σε θερμά,
και τα στόματα εφωνάξαν
οσα αίσθάνετο ή χαρδιά.

Εφωνάξανε ως τ' αστέρια
του Ιονίου και τα νησιά,
κι εσηκώσανε τα χέρια
για να δείξουνε χαρά.

Μ' όλον που 'ναι αλυσωμένο
το καθένα τεχνικά,
και εις το μέτωπο γραμμένο
έχει: «Ψεύτρα Ελευθεριά».

Γκαρδιακά χαροποιήθη
και του Βάσιγκτον η γη,
και τα σίδερα ενθυμήθη
που την έδεναν κι αυτή.

Απ' τον πύργο του φωνάζει,
σα να λέει σε χαιρετώ,
και τη χήτη του τινάζει
το λιοντάρι το Ισπανο.

Ελαφιάσθη της Αγγλίας
το θηρίο, και σέρνει ευθύς
κατά τ' άκρα της Ρουσίας
τα μουγκρίσματα τσ' οργής.

Εις το κίνημά του δείχνει
πως τα μέλη είν' δυνατά.
και στου Αιγαίου το κύμα ρίχνει
μια σπιθόβολη ματιά.

Σε ξανοίγει από τα νέφη
και το μάτι του Αετού,
που φτερά και νύχια θρέφει
με τα σπλάχνα του Ιταλού.

Και σ' εσέ καταγυρμένος,
γιατί πάντα σε μισεί,
έκρωζ' έκρωζε ο σκασμένος,
να σε βλάψει, αν ημπορεί.

Άλλο εσύ δεν συλλογιέσαι
πάρεξ που θα πρωτοπάς.
δεν μιλείς και δεν κουνιέσαι
στες βρισίες οπού αγρικάς,

Σαν το βράχον οπού αφήνει
κάθε ακάθαρτο νερό
εις τα πόδια του να χύνει
ευκολόσβηστον αφρό.

Οπού αφήνει ανεμοζάλη
και χαλάζι και βροχή
να του δέρνουν τη μεγάλη,
την αιώνιαν κορυφή.

Δυστυχιά του, ω, δυστυχιά του,
οποιανού θέλει βρεθεί
στο μαχαίρι σου αποκάτου
και σ' εκείνο αντισταθεί.

Το θηρίο π' ανανογιέται
πως. του λείπουν τα μικρά,
περιορίζεται, πετιέται,
αίμα ανθρώπινο διψά.

Τρέχει, τρέχει όλα τα δάση,
τα λαγκάδια, τα βουνά,
κι όπου φθάσει, όπου περάσει,
φρίκη, θάνατος, ερμιά.

Ερμιά, θάνατος και φρίκη,
όπου επέρασες κι εσύ.
ξίφος έξω από τη θήκη
πλέον ανδρείαν σου προξενεί.

Ιδού, εμπρός σου ο τοίχος στέκει
της αθλίας Τριπολιτσάς,
τώρα τρόμου αστροπελέκι
να της ρίψεις πιθυμάς.

Μεγαλόψυχο το μάτι
δείχνει, πάντα οπώς νικεί,
κι ας είν άρματα γεμάτη
και πολέμιαν χλαλοή.

Σου προβαίνουνε και τρίζουν
για να ιδείς πως είν' πολλά.
δεν ακούς που φοβερίζουν
άνδρες μύριοι και παιδιά;

Λίγα μάτια, λίγα στόματα
θα σας μείνουνε ανοιχτά
για να κλαύσετε τα σώματα
που θε νά 'βρει η συμφορά!

Κατεβαίνουνε και ανάφτει
του πολέμου αναλαμπή.
το τουφέκι ανάβει, αστράφτει,
λάμπει, κόφτει το σπαθί.

Γιατί η μάχη εστάθη ολίγη;
Λίγα τα αίματα γιατί;
Τον εχθρό θωρώ να φύγει
και στο κάστρο ν' ανεβεί.

Μέτρα! Είν' άπειροι οι φευγάτοι,
οπού φεύγοντας δειλιούν,
τα λαβώματα στην πλάτη
δέχοντ', ώστε ν' ανεβούν.

Εκεί μέσα ακαρτερείτε
την αφεύγατη φθορά.
να, σας φθάνει. αποκριθείτε
στης νυκτός τη σκοτεινιά!

Αποκρίνονται και η μάχη
έτσι αρχίζει, οπού μακριά
από ράχη εκεί σε ράχη
αντιβούιζε φοβερά.

Ακούω κούφια τα τουφέκια,
ακούω σμίξιμο σπαθιών,
ακούω ξύλα, ακούω πελέκια,
ακούω τρίξιμο δοντιών.

Α, τι νύκτα ήταν εκείνη
που την τρέμει ο λογισμός!
Άλλος ύπνος δεν εγίνη
πάρεξ θάνατου πικρός.

Της σκηνής η ώρα, ο τόπος,
οι κραυγές, η ταραχή,
ο σκληρόψυχος ο τρόπος
του πολέμου, και οι καπνοί.

Και οι βροντές, και το σκοτάδι
οπού αντίσκοφτε η φωτιά,
επαράστεναν τον Άδη
που ακαρτέρειε τα σκυλιά.

Τ' ακαρτέρειε. Εφαίνοντ' ίσκιои
αναρίθμητοι, γυμνοί,
κόρες, γέροντες, νεανίσκοι,
βρέφη ακόμη εις το βυζί.

Όλη μαύρη μυρμηγκιάζει,
μαύρη η εντάφια συντροφιά,
σαν το ρούχο οπού σκεπάζει
τα κρεβάτια τα στερνά.

Τόσοι, τόσοι ανταμωμένοι
επετιούντο απο τη γη,
όσοι είν' άδικα σφαγμένοι,
από τούρκικην οργή.

Τόσα πέφτουνε τα θερισμένα
αστάχια εις τους αγρούς.
σχεδόν όλα εκεία τα μέρη
εσκεπάζοντο απ' αυτούς.

Θαμποφέγγει κανέν' άστρο,
και αναδεύοντο μαζί,
ανεβαίνοντας το κάστρο
με νεκρώσιμη σιωπή.

Έτσι χάμου εις την πεδιάδα,
μες στο δάσος το πυκνό,
όταν στέλνει μίαν αγνάδα
μισοφέγγαρο χλωμό.

Εάν οι άνεμοι μέσ στ' άδεια
τα κλαδιά μουγκοφυσούν,
σειούνται, σειούνται τα μαυράδια,
οπού οι κλώνοι αντικτυπούν.

Με τα μάτια τους γυρεύουν
όπου είν' αίματα πηχτά,
και μες στα αίματα χορεύουν
με βρυχίσματα βραχνά.

Και χορεύοντας μανίζουν
εις τους Έλληνες κοντά,
και τα στήθια τους εγγίζουν
με τα χέρια τα ψυχρά.

Εκείο το έγγισμα πηγαίνει
βαθιά μες στα σωθικά,
όθεν όλη η λύπη βγαίνει,
κι άκρα αισθάνονται ασπλαχνιά.

Τότε αυξάινει του πολέμου
ο χορός τρομακτικά,
σαν το σκόρπισμα του ανέμου
στου πελάου τη μοναξιά.

Κτυπούν όλοι απάνου κάτω.
κάθε κτύπημα που εβγεί
είναι κτύπημα θανάτου
χώρις να δευτερωθεί.

Κάθε σώμα ιδρώνει, ρέει,
λες κι εκείθενε η ψυχή
απ' το μίσος που την καίει
πολεμάει να πεταχθεί.

Της καρδιάς κτυπίες βροντάνε
μες στα στήθια τους αργά,
και τα χέρια οπού χουμάνε
περισσότερο είν' γοργά.

Ουρανός γι' αυτούς δεν είναι,
ουδέ πέλαγο, ουδέ γη.
γι' αυτούς όλους το παν είναι
μαζωμένο αντάμα εκεί.

Τόση η μάνητα κι η ζάλη,
που στοχάζεσαι μη πως
από μία μεριά και απ' άλλη
δέν μείνει ένας ζωντανός.

Κοίτα χέρια απελπισμένα
πώς θερίζουνε ζωές!
Χάμου πέφτουνε κομμένα
χέρια, πόδια, κεφαλές,

Και παλάσκες και σπαθία
με ολοσκόρπιστα μυαλά,
και με ολόσχιστα κρανία,
σωθικά λαχταριστά.

Προσοχή καμία δεν κάνει
κανείς, όχι, εις τη σφαγή.
πάνε πάντα εμπρός. Ω, φθάνει,
φθάνει. έως τότε οι σκοτωμοί;

Ποίος αφήνει εκεί τον τόπο,
πάρεξ όταν ξαπλωθεί;
Δεν αισθάνονται τον κόπο
και λες κι είναι εις την αρχή.

Ολιγόστευαν οι σκύλοι,
και «Αλλά», εφώναζαν, «Αλλά»,
και των Χριστιανών τα χείλη
«φωτιά», εφώναζαν, «φωτιά».

Λιονταρόψυχα εκτυπιούνται,
πάντα εφώναζαν «φωτιά»,
και οι μισοί κατασκορπιούνται,
πάντα σκούζοντας «Αλλά».

Παντού φόβος και τρομάρα
και φωνές και στεναγμοί.
παντού κλάψα, παντού αντάρα,
και παντού ξεψυχισμοί.

Ήταν τόσοι! Πλέον το βόλι
εις τ' αυτιά δεν τους λαλεί.
Όλοι χάμου εκείτοντ' όλοι
εις την τέταρτην αυγή.

Σαν ποτάμι το αίμα εγίνη
και κυλάει στη λαγκαδιά,
και το αθώο χόρτο πίνει
αίμα αντίς για τη δροσιά.

Της αυγής δροσάτο αέρι,
δεν φυσάς τώρα εσύ πλιο
στων ψευδόπιστων το αστέρι.
φύσα, φύσα εις το ΣΤΑΥΡΟ!

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη,
χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

Της Κορίνθου ιδού και οι κάμποι.
δεν λάμπ' ήλιος μοναχά
εις τους πλάτανους, δεν λάμπει
εις τ' αμπέλια, εις τα νερά.

Είς τον ήσυχον αιθέρα
τόρα αθώα δεν αντηχεί
τα λαλήματα η φλογέρα,
τά βελάσματα το άρνι.

Τρέχουν άρματα χιλιάδες
σαν το κύμα εις το γιαλό,
αλλ' οι ανδρείοι παλληκαράδες
δεν ψηφούν τον αριθμό.

Ω τρακόσιοι, σηκωθείτε
και ξανάλθετε σε μας.
τα παιδιά σας θέλ' ιδείτε
πόσο μοιάζουνε με σας.

Όλοι εκείνοι τα φοβούνται
και με πάτημα τυφλό
εις την Κόρινθο αποκλειούνται
κι όλοι χάνονται απ' εδώ.

Στέλνει ο άγγελος του ολέθρου
πεινά και θανατικό,
που με σχήμα ενός σκελέθρου
περπατούν αντάμα οι δυο.

Και πεσμένα εις τα χορτάρια
απεθαίνανε παντού
τα θλιμμένα απομεινάρια
της φυγής και του χαμού.

Κι εσύ αθάνατη, εσύ θεία,
που ό,τι θέλεις ημπορείς,
εις τον κάμπο, Ελευθερία,
ματωμένη περπατείς.

Στη σκιά χεροπιασμένες,
στη σκιά βλέπω κι εγώ
κρινοδάκτυλες παρθένες
οπού κάνουνε χορό.

Στο χορό γλυκογυρίζουν
ωραία μάτια ερωτικά,
και εις την αύρα κυματίζουν
μαύρα, ολόχρυσα μαλλιά.

Η ψυχή μου αναγαλλιάζει
πως ο κόρφος καθεμιάς
γλυχοβύζαστο ετοιμάζει
γάλα ανδρείας κι ελευθερίας.

Μεσ στα χόρτα, τα λουλούδια,
το ποτήρι δεν βαστώ.
φιλελεύθερα τραγούδια
σαν τον Πίνδαρο εκφωνώ.

Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Ελλήνων τα ιερά,
και σαν πρώτα ανδρειωμένη,
χαίρε, ω χαίρε, Ελευθεριά!

Πήγες εις το Μεσολόγγι
την ημέρα του Χριστού,
μέρα που άνθισαν οι λόγγοι
για το τέκνο του Θεού.

Σου 'λθε εμπρός λαμποκοπόντας
η Θρησκεία μ' ένα σταυρό,
και το δάκτυλο κινώντας
οπού ανεί τον ουρανό,

«σ' αυτό», εφώναξε, «το χώμα
στάσου ολόρθη, Ελευθεριά!».
Και φιλώντας σου το στόμα
μπαίνει μες στην εκκλησιά.

Εις την τράπεζα σιμώνει,
και το σύγνεφο το αχνό
γύρω γύρω της πυκνώνει
που σκορπάει το θυμιατό.

Αγρικαίει την ψαλμωδία
οπού edίδαξεν αυτή.
βλέπει τη φωταγωγία
στους Αγίους εμπρός χυτή.

Ποιοί είν' αυτοί που πλησιάζουν
με πολλή ποδοβολή,
κι άρματ', άρματα ταράζουν;
Επετάχτηγες εσύ!

Α, το φως που σε στολίζει,
σαν ηλίου φεγγοβολή,
και μακρόθεν σπινθηρίζει,
δεν είναι, όχι, από τη γη.

Λάμπιν έχει όλη φλογώδη
χείλος, μέτωπο, οφθαλμός.
φως το χέρι, φως το πόδι,
κι όλα γύρω σου είναι φως.

Το σπαθί σου αντισηκώνεις,
τρία πατήματα πατάς,
σαν τον πύργο μεγαλώνεις,
κι εις το τέταρτο κτυπάς.

Με φωνή που καταπείθει
προχωρώντας ομιλείς:
«Σήμερα', άπιστοι, εγεννήθη,
ναι του κόσμου ο Λυτρωτής.

Αυτός λέγει, αποκρασθείτε:
"Εγώ είμ' Άλφα, Ωμέγα έγώ.
πέστε, πού θ' αποκρυφθείτε
εσείς όλοι, αν οργισθώ;

Φλόγα ακοίμητην σας βρέχω,
που, μ' αυτήν αν συγκριθεί
κείνη η κάτω οπού σας έχω,
σαν δροσιά θέλει βρεθεί.

Κατατρώγει, ωσάν τη σχίζα,
τόπους άμετρα υψηλούς,
χώρες, όρη από τη ρίζα,
ζώα και δέντρα και θνητούς.

Και το παν το κατακαίει,
και δεν σώζεται πνοή,
πάρεξ του άνεμου που πνέει
μες στη στάχτη τη λεπτή"».

Κάποιος ήθελε ερωτήσει:
Του θυμού Του είσαι αδελφή;
Ποίος είν' άξιος να νικήσει
ή με σε να μετρηθεί;

Η γη αισθάνεται την τόση
του χεριού σου ανδραγαθιά,
που όλην θέλει θανατώσει
τη μισόχριστη σπορά.

Την αισθάνονται και αφρίζουν
τα νερά, και τ' αγρικώ
δυνατά να μουρμουρίζουν
σάν νά ρυάζετο θηριό.

Κακορίζικοι, πού πάτε
του Αχελώου μες στη ροη
και πιδέξια πολεμάτε
από την καταδρομή

να αποφύγετε; Το κύμα
έγινε όλο φουσκωτο.
εκεί ευρήκατε το μήμα
πριν να ευρείτε αφανισμό.

Βλασφημάει, σκούζει, μουγκρίζει
κάθε λάρυγγας εχθρού,
και το ρεύμα γαργαρίζει
τες βλασφήμιες του θυμού.

Σφαλερά τετραποδίζουν
πλήθος άλογα, και ορθά
τρομασμένα χλιμιτρίζουν
και πατούν εις τα κορμιά.

Ποίος στο σύντροφον απλώνει
χέρι, ωσάν να βοηθηθεί.
ποίος τη σάρκα του δαγκώνει
όσο οπού να νεκρωθεί.

Κεφαλές απελπισμένες,
με τα μάτια πεταχτά,
κατά τ' άστρα σηκωμενες
για την ύστερη φορά.

Σβιέται - αυξάινοντας η πρώτη
του Αχελώου νεροσυρμή -
το χλιμίτρισμα και οι κρότοι
και του ανθρώπου οι γογγυσμοί.

Έτσι ν' άκουα να βουΐζει
το βαθύν Ωκεανό,
και στο κύμα του να πνίξει
κάθε σπέρμα αγαρηνό!

Και εκεί πού 'ναι η Αγία Σοφία,
μες στους λόφους τους επτά,
όλα τ' άψυχα κορμιά,
βραχυσύντριφτα, γυμνά.

Σωριασμένα να τα σπρώξει
η κατάρα του Θεού,
κι απ' εκεί να τα μαζώξει
ο αδελφός του Φεγγαριού.

Κάθε πέτρα μήμα ας γένει,
κι η Θρησκεία κι η Ελευθεριά
μ' αργό πάτημα ας πηγαίνει
μεταξύ τους και ας μετρά.

Ένα λείψανο ανεβαίνει
τεντωτό, πιστομητό,
κι άλλο ξάφνου κατεβαίνει
και δεν φαίνεται, και πλιο.

Και χειρότερα αγριεύει
και φουσκώνει ο ποταμός.
πάντα, πάντα περισσεύει.
πολύ φλοίσβισμα και αφρός

Α, γιατί δεν έχω τώρα
τη φωνή του Μωυσή;
Μεγαλόφωνα την ώρα
οπού εσβιούνται οι μισητοί.

Το Θεόν ευχαριστούσε
στου πελάου τη λύσσα εμπρός,
και τα λόγια ηχολογούσε
αναρίθμητος λαός.

Ακλουθάει την αρμονία
η αδελφή του Ααρών,
η προφήτισσα Μαρία,
μ' ένα τύμπανο τερπνόν.

Και πηδούν όλες οι κόρες
με τσ' αγκάλες ανοικτές,
τραγουδώντας, ανθοφόρες,
με τα τύμπανα κι εκείες.

Σε γνωρίζω από την κόψη
του σπαθιού την τρομερή,
σε γνωρίζω από την όψη
που με βία μετράει τη γη.

Εις αυτήν, είν' ξακουσμένο,
δεν νικιέσαι εσύ ποτέ.
όμως, όχι, δεν είν' ξένο
και το πέλαγο για σε.

Το στοιχείον αυτό ξαπλώνει
κύματ' άπειρα εις τη γη,
με τα οποία την περιζώνει,
κι είναι εικόνα σου λαμπρή.

Με βρυχίσματα σαλεύει
που τρομάζει η ακοή.
κάθε ξύλο κινδυνεύει
και λιμνιώνα αναζητεί.

Φαίνεται' έπειτα η γαλήνη
και το λάμπημο του ήλιου,
και τα χρώματα αναδίνει
του γλαυκότατου ουρανού.

Δεν νικιέσαι, είν' ξακουσμένο,
στην ξηράν εσύ ποτέ.
όμως, όχι, δεν είν' ξένο
και το πέλαγο για σε.

Περνούν άπειρα τα ξάρτια,
και σαν λόγγος στριμωχτά
τα τρεχούμενα κατάρτια,
τα ολοφούσκωτα πανιά.

Συ τες δύνாமές σου σπρώχνεις,
και αγκαλά δεν είν' πολλές,
πολεμώντας, άλλα διώχνεις,
άλλα παίρνεις, άλλα καίς.

Μ' επιθύμια να τηράζεις
δύο μεγάλα σε θωρώ,
και θανάσιμον τινάζεις
εναντίον τους κεραυνό.

Πιάνει, αυξαίνει, κοκκινίζει,
και σηκώνει μια βροντή,
και το πέλαο χρωματίζει
με αιματόχροη βαφή.

Πνίγοντ' όλοι οι πολεμάρχοι
Και δεν μνέσκει ένα κορμί.
χαίρου, σκιά του Πατριάρχη,
που σε πέταξαν εκεί.

Εκρυφόσμιγαν οι φίλοι
με τσ' εχθρούς τους τη Λαμπρή,
και τους έτρεμαν τα χείλη
δίνοντάς τα εις το φιλί.

Κες τες δάφνες που εσκορπίστε
τόρα πλέον δεν τες πατεί,
και το χέρι οπού εφιλήστε
πλέον, α, πλέον δεν ευλογεί.

Όλοι κλάψτε, αποθαμένους
ο αρχηγός της Εκκλησίας.
κλάψτε, κλάψτε. κρεμασμένος
ωσάν νά 'τανε φονιάς!

Έχει ολάνοικτο το στόμα
π' ώρες πρώτα είχε γευθεί
τ' Άγιον Αίμα, τ' Άγιον Σώμα.
λες πως θε να ξαναβγει.

Η κατάρα που είχε αφήσει,
λίγο πριν να αδικηθεί,
εις ποίον δεν πολεμήσει
και ημπορεί να πολεμεί.

Την ακούω, βροντάει, δεν παύει
εις το πέλαγο, εις τη γη,
και μουγκρίζοντας ανάβει
την αιώνιαν αστραπή.

Η καρδιά συχνοσπαράζει.
Πλην τι βλέπω; Σοβαρά
να σωπάσω με προστάζει
με το δάχτυλο η θεά.

Κοιτάει γύρω εις την Ευρώπη
τρεις φορές μ' ανησυχία.
προσηλώνεται κατόπι
στην Ελλάδα, και αρχινά:

«Παλληκάρια μου, οι πολέμοι
για σας όλοι είναι χαρά,
και το γόνα σας δεν τρέμει
στους κινδύνους εμπροστά.

Απ' εσάς απομακραίνει
κάθε δύναμη εχθρική,
αλλά ανίκητη μια μένει
που τες δάφνες σας μαδεί.

Μία, που όταν ωσάν λύκοι
ξαναρχόστενε ζεστοί,
κουρασμένοι από τη νίκη,
αχ, το νου σας τυραννεί.

Η Διχόνοια που βαστάει
ένα σκήπτρο η δολερή
καθενός χαμογελάει,
"πάρ' το", λέγοντας, "και συ".

Κειο το σκήπτρο που σας δείχνει
έχει αλήθεια ωραία θωριά.
μην το πιάστε, γιατί ρίχνει
εισέ δάκρυα θλιβερά.

Από στόμα οπού φθονάει,
παλληκάρια, ας μην πωθεί,
πως το χέρι σας κτυπάει
του αδελφού την κεφαλή.

Μην ειπούν στο στοχασμό τους
τα ξένα έθνη αληθινά:
"Εάν μισούνται ανάμεσό τους
δεν τους πρέπει ελευθεριά".

Τέτοια αφήστενε φροντίδα,
όλο το αίμα οπού χυθεί
για θρησκεία και για πατρίδα
όμοιαν έχει την τιμή.

Στο αίμα αυτό, που δεν πονείτε
για πατρίδα, για θρησκεία,
σας ορκίζω, αγκαλιασθείτε
σαν αδέρφια γκαρδιακά.

Πόσο λείπει, στοχασθείτε,
πόσο ακόμη να παρθεί.
πάντα η νίκη, αν ενωθείτε,
πάντα εσάς θ' ακολουθεί.

Ω ακουσμένοι εις την ανδρεία,
καταστήστε ένα Σταυρό
και φωνάξετε με μία:
"Βασιλείς, κοιτάξτ' εδώ!

Το σημείον που προσκυνάτε
είναι τούτο, και γι' αυτό
ματωμένους μας κοιτάτε
στον αγώνα το σκληρό.

Ακατάπαυστα το βρίζουν
τα σκυλιά και το πατούν
και τα τέκνα του αφανίζουν,
και την πίστη αναγελούν.

Εξ αιτίας του εσπάρθη, εχάθη
αίμα αθώο χριστιανικό,
που φωνάζει από τα βάθη
της νυκτός: Να εκδικηθώ.

Δεν ακούτε, εσείς εικόνες
του Θεού, τέτοια φωνή;
Τώρα επέρασαν αιώνες
και δεν έπαυσε στιγμή.

Δεν ακούτε; Εις κάθε μέρος
σαν του Αβέλ καταβοά.
δεν είν' φύσημα του αέρος
που σφυρίζει εις τα μαλλιά.

Τι θα κάμετε; Θ' αφήστε
να αποκτήσομεν εμείς
λευθεριάν, ή θα την λύστε
εξ αιτίας πολιτικής;

Τούτο ανίσως μελετάτε,
ιδού εμπρός σας τον Σταυρό:
Βασιλείς, ελάτε, ελάτε,
και κτυπήσετε κι εδώ!